

РЕШЕНИЕ

№ 4497

гр. София, 01.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева

Мария Бойкинова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4359** по описа за **2022** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на О. И. Г., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], чрез адв. В. И., срещу Решение № 877 от 14.03.2022г., постановено по нахд № 13589/2021г., по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 110-и състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 42-0002185/23.08.2021 г., издадено от директор РД „АА“ – [населено място], относно:

1.Наложено на касатора на основание чл.93, ал.1, т.1 от ЗАвтП административно наказание глоба в размер на 2000 лева, за нарушение на чл.24, ал.1 от ЗАвтП;

2.Наложено на основание чл.93, ал.1, т.1 от ЗАвтП административно наказание глоба в размер на 2000 лева, за нарушение на чл.18, ал.1, т.5 от Наредба №34/06.12.1999 г. на МТ и

3.Наложено на основание чл.183, ал.1, т.1 от ЗДвП административно наказание глоба в размер на 10 лева, за нарушение на чл. 100, ал.1, т.1 от ЗДвП.

В жалбата се твърди, че решението на СРС е постановено в нарушение на материалния закон и на съдопроизводствените правила. Излагат се доводи, че решението е немотивирано и необосновано, доколкото липсват мотиви, доказващи крайните твърдения на органа, които не съдържаха конкретика. Сочи се още, че

липсва обосновка относно важни твърдения, представени в жалбата до СРС. Излагат се съображения, че за да бъдат осъществени твърдените в първоинстанционното решение нарушения, то жалбоподателят е следвало, както да е извършвал превоз, така и за същия да е било заплатено, а от АУАН и НП ставало ясно, че О. Г. се е намирал в автомобила, който дори не е бил с включен двигател. Така посочените факти не били достатъчни, за да бъде установена извършвана транспортна дейност. Въпреки това и неправилно съдът е приел същата за безспорно доказана. На следващо място се сочи, че касаторът не е извършвал никаква дейност в момента, в който органът е осъществил проверката, поради което за същия не е възникнало задължение да притежава валидно разрешение, издадено от Столична община за извършване на таксиметров превоз, както и удостоверение на водач на лек таксиметров автомобил (УВЛТА), а още по - малко е възникнало задължение да носи СУМПС и контролния талон към него. Посочва се, че констатираното от съда „в очакване на наемане на пътници“ представлява твърдение, което не е доказано по никакъв начин в хода на делото. Релевира се, че О. Г. не е извършил, като водач на моторно превозно средство (МПС), обществен превоз на пътници без редовно издаден лиценз или друг изискуем от нормативните актове документ. Поддържа, че при издаване на НП е допуснато съществено процесуално нарушение, тъй като АНО не е разгледал и обсъдил прилагането на чл. 28 от ЗАНН. Иска се от съда да отмени съдебното решение и да постанови друго, с което да отмени НП.

Ответникът директор на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ С. не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл.63, ал.1, изр. второ от ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол, от лице с право и интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

СРС е възприел фактическа обстановка, която съответства на събраните писмени и гласни доказателства, а именно: На 29.07.2021г., около 10:00 часа, в [населено място], [улица], Автогара „И.“, срещу №96, като водач на лек таксиметров автомобил марка „Хюндай“, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Ж. В. Г., ЕГН [ЕГН], с поставен знак „Такси“ и включен ЕТАФП на свободен режим /зелено/ и без поставена табела „не работи“, като изчаква наемане на пътници, О. И. Г., ЕГН [ЕГН], извършва следните нарушения:

1. Водачът е без разрешение, издадено от Столична община - същият представя разрешение №215127, което е с изтекъл срок на валидност до 30.06.2021 г., с което е нарушил разпоредбата на чл.24, ал.1 от ЗАВП;
2. Водачът е без Удостоверение за водач на лек таксиметров автомобил, с изтекъл срок на валидност до 24.01.2018 г. № 015641, с което е нарушил разпоредбата на чл.18, ал.1, т.5 от Наредба №34/06.12.1999 г. на МТ;
3. Водачът е без контролен талон към СУМПС, с което е нарушил разпоредбата на чл.100, ал.1, т.1 от ЗДВП.

За така установените нарушения бил съставен АУАН серия А-2012 № 292345 от 29.07.2021г., въз основа на който е издадено обжалваното наказателно постановление

№42-0002185/23.08.2021г.

За да потвърди НП, районният съд е приел, че в хода на проведеното административнонаказателно производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Съставените АУАН и НП са издадени от компетентни органи, съдържат реквизитите, изискуеми по ЗАНН и са издадени при спазване на сроковете по чл.34 от ЗАНН. Противно на твърденията в касационната жалба, въззивната инстанция е разгледала всяко едно нарушение по отделно, както и е отговорила конкретно на изложените в жалбата възражения.

Относно първото и второто нарушение на чл.24, ал.1 от ЗАвтП и на чл.18, ал.1, т.5 от Наредба №34 от 06.12.1999г. на МТ, СРС е приел за безспорно установено, че към датата и часа на проверката - 29.07.2021г., около 10:00 часа, на посоченото място в [населено място], жалбоподателят е осъществявал таксиметрова дейност. Констатирал е още, че О. Г. се е намирал вътре в автомобила, в изчакване за наемане на пътници. Това е намерил за достатъчно за извод, че именно той е бил водач на МПС, с което се е извършвал или ще се извършва таксиметров превоз на пътници. Съдът е установил още, че приложеното копие на Разрешение №215127/19.03.2021 г. за извършване на таксиметров превоз, издадено от Столична община, е издадено на превозвача [фирма] за процесния лек автомобил, валидно от 19.03.2021 г. до 30.06.2021 г., което го навело на извод, че представеното от О. Г. разрешение за извършване на таксиметров превоз с процесния лек таксиметров автомобил, към момента на проверката, е с изтекъл срок на валидност.

Съдът е установил, че и второто вменено нарушение е правилно квалифицирано в АУАН и НП, доколкото от приложеното копие от Удостоверение на водач на лек таксиметров автомобил с №015641 било ясно, че такава е издадено на 24.01.2013г. на името на О. И. Г. и било валидно до 24.01.2018 г, т.е. с изтекъл срок на валидност.

По отношение на третото вменено нарушение - на чл. 100, ал.1 т.1 от ЗДвП, съдът е установил, че жалбоподателят не е носил у себе си и не е представил на проверяващите органи контролния талон към СУМПС.

Софийски районен съд е приел за неоснователно релевираното в жалбата възражение, че конкретният случай е маловажен по смисъла на чл.28 от ЗАНН, доколкото става въпрос за три самостоятелни административни нарушения, които са формални, на просто извършване, и при които безспорно наличието или липсата на вреди не съставлява критерий за преценката за маловажност.

Така постановеното решение е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда в съответствие с правилата на логическото мислене и съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата, без да е допуснато изопачаването им или неправилното им тълкуване.

Неоснователно е становището на касатора за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при съставянето на АУАН и издаването на НП, като районният съд е изложил подробни мотиви във връзка с възраженията в тази насока, които касационната инстанция изцяло споделя и не следва да повтаря съгласно чл. 221, ал. 2 АПК. В акта за установяване на административно нарушение и наказателното постановление се съдържат датата и мястото на извършване на нарушението, точно и ясно описание на извършеното и обстоятелствата, при които е осъществено. Съществува пълно единство при описание на нарушенията и тяхната

квалификация в АУАН и НП, поради което са неоснователни доводите на касатора в писмената му защита от 07.06.2022 г. за нарушение на чл.42, ал.1, т.4 и чл.57, т.5 ЗАНН.

Изцяло неоснователни са доводите на касатора, че на 29.07.2021 г. не е осъществявал таксиметров превоз, а единствено се е намирал в автомобил с изключен двигател. Независимо, че легалните определения по пар.1, т.1 и 26 от ДР на ЗАвтП уреждат общественят превоз като такъв, осъществяван срещу заплащане, то за установяване на тази дейност не е задължително да бъде доказано реално извършено заплащане от клиент. Това следва непосредствено от определението за „таксиметров превоз“ по пар.1, т.26 от ДР на ЗАвтП, според което водачите държат в готовност МПС, за да изпълнят пътуване до определена от клиента цел. Съответно на тази легална дефиниция е описаното в АУАН и НП нарушение на чл.24, ал.1 от ЗАвтП, а именно: автомобилът е установен с поставен знак „такси“, с включен електронен таксиметров апарат с фискална памет (ЕТАФП) на свободен режим „зелено“ и без поставена табела „не работи“. В този смисъл е и употребеният в обжалваното решение на СРС израз „в изчакване на наемане на пътници“, идентичен по смислово съдържание на „държи в готовност МПС“, поради което не е допусната твърдяната в касационната жалба липса на мотиви, изопачаване или неправилно търкуване на установените факти.

Съгласно чл.46 от Наредба № 34/1999 г. за таксиметровия превоз на пътници, при преустановяване на работа водачът е задължен да постави на предното стъкло вдясно на автомобила табела "Не работи" (приложение № 13) и да свали или закрие с калъф знака "ТАКСИ". По аргумент от противното и като е престоявал на посоченото в АУАН и НП място в [населено място], Автогара И., с поставен знак „такси“ и включен ЕТАФП „зелено“ наказаното лице е извършвало „таксиметров превоз“ по смисъла на пар.1, т.26 от ДР на ЗАвтП, тъй като е държало в готовност автомобила, в който се е намирало, за да изпълни пътуване до определена от клиента цел. Тези фактическия действия на нарушителя безпротиворечиво се установяват при разпита на актосъставителя Б. Г. Н..

Противно на твърденията в касационната жалба, за доказване на осъществяваната дейност не е необходимо автомобилът да бъде установен в движение или да бъде установено плащане от клиент. В идентичен смисъл е Решение № 657 от 08.02.2021 г. по адм. д. № 12539/2020 г. на АССГ, XII-ти Касационен състав: легалната дефиниция на "таксиметрови превози" по § 1, т. 26 от ДР на ЗАвт Пр, не въвежда изискване да има плащане, за да се осъществи фактическият състав на "таксиметров превоз". Фактът, че към момента на извършване на проверката, управлявания от касатора автомобил е бил облепен с лепенки на таксиметрова фирма, бил е с включен касов апарат, светеща зелена светлина, режим "свободен" и е имал поставена табела "Такси", води до извода, че същият е функционирил именно като таксиметров превоз. Обстоятелството дали в конкретния момент е бил превозван клиент е ирелевантно, тъй като за извършването на таксиметрова дейност е достатъчно водачите само да държат колите в готовност за изпълнение на пътуване до определена от клиент цел (§ 1, т. 26 от ДР на ЗАвт П). Цитатите от решение на Административен съд Хасково, посочени в касационната жалба, и от решение на Районен съд Велинград в писмената защита, са извадени от контекста им и не установяват константна съдебна практика в противен на приетия от СРС смисъл.

Вменената за нарушена разпоредба на чл.24, ал.1 от ЗАвтП урежда императивно

задължение таксиметров превоз на пътници да се извършва от лица по чл. 12, ал. 1 с автомобили, включени към удостоверение за регистрация за таксиметров превоз на пътници, за които има издадено разрешение от съответната община, на територията на която ще се извършва превозът. Съгласно чл.24а, ал.1 от ЗАвтП разрешението за таксиметров превоз на пътници се издава от кметовете на общини или оправомощени от тях длъжностни лица на територията на общината, на която ще се извършва превозът, за всеки отделен автомобил. В разрешението се вписват и водачите, които ще извършват дейността от името на регистрирания търговец, но за своя сметка.

В случая, водачът е представил Разрешение № 215127/19.03.2021 г. на Столична община за автомобил марка „Хюндай“, модел „Соната“, рег. [рег.номер на МПС] , издаден на превозвач [фирма], но със срок на валидност до 30.06.2021 г. Не се установява в разрешението да е вписано името на О. И. Г. и към момента на проверката така представено разрешение е с изтекъл срок, т.е. не е валидно, равнозначено на липса на разрешение. След като касаторът не притежава валидно разрешение от Столична община, доколкото същото е с изтекъл срок на валидност до 30.06.2021г. безспорно се налага извода, че на посочената дата - 29.07.2021 г. той е извършвал таксиметров превоз без съответното разрешение по чл.24, ал.1, вр. чл.24а,ал.1 от ЗАвтП, за което нарушение правилно е ангажирана административнонаказателната му отговорност на основание чл.93, ал.1, т.1 от ЗАвПр със законоустановено по размер административно наказание глоба от 2000 лв. за първо нарушение.

Втората посочена като нарушена разпоредба на чл. 18, т. 5 от Наредба № 34 от 1999 година за таксиметров превоз на пътници урежда императивно задължение за водача на лек таксиметров автомобил да притежава удостоверение "Водач на лек таксиметров автомобил", издадено от Столична община. Жалбоподателят не е представил такова удостоверение, нито в хода на административнонаказателното производство, нито в хода на съдебното следствие, поради което административнонаказващият орган и съдът правилно са приели, че е извършено административно нарушение по чл.18, т.5 от Наредба № 34 от 1999 година за таксиметров превоз на пътници. Приложеното удостоверение Серия ВТ-2012 № 015641, издадено на 24.01.2013 г.от И. е със срок на валидност до 24.01.2018 г. съгласно чл.19, ал.3 от Наредба № 34/1999 г.

Следва да се отбележи, че размерът на наказанията по чл.93, ал.1, т.1 ЗАвтП е абсолютно определен с оглед характера на засегнатите обществени отношения. Нарушаването на съществуващите правила за гарантиране опазването на живота и здравето на участниците в движението не може да обоснове извод за маловажност на деянието. Напълно неоснователно е възражението на жалбоподателя за нарушение на чл.28 от ЗАНН, както и на принципа за пропорционалност при налагане на санкцията. Установените нарушения не представляват по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от същия вид, нито са налице многобройни смекчаващи обстоятелства. В този смисъл са Решение № 1496 от 10.03.2021 г. по адм. д. № 11525/2020 г. на АССГ, V-ти Касационен състав и Решение № от 01.03.2022 г. по а. н. д. № 12/2022 г. на Административен съд Монтана.

По отношение на нарушението на чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП, с оглед презумпцията на чл.189, ал.2 от ЗДвП съдът намира, че нарушението е доказано от обективна и субективна страна, доколкото при извършената му проверка жалбоподателят не е носел в себе си и не е представил на контролните органи контролен талон към

СУМПС.

Правилно е приложена и санкционната разпоредба на чл.183, ал.1, т.1 от ЗДвП, като е наложена санкция в предвидения от закона размер от 10 лв.

С оглед гореизложеното, настоящият съдебен състав счита, че от страна на въззивната инстанция е извършено пълно и всестранно установяване на фактическата обстановка и в съответствие с това правилно е приложен материалният закон, поради което оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл.63д, ал.1 ЗАНН, вр. чл.143, ал.3 АПК, ответникът по касация има право на разноси, но не е заявил искане в тази насока, поради което разноси не се присъждат.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 пр. 1 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, XVIII-ти Касационен състав на АССГ,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 877/14.03.2022г., постановено по нахд № 13589/2021г., по описа на Софийски районен съд, НО, 110-и състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.